

Titel: Kapitel I.

Citation: "Kapitel I.", i *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1875*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-r01-shoot-chptrd1e32233.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1875

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kapitel I.

Om Anklage samt om Henviſning til og Forberedelse af Hovedforhandlingen.

Den Akt, ved hvilken i den akkusatoriske Proces en Straffesag indbringes for den dømmende Ret til Hovedforhandling og Dom, er Anklagen. Det Spørgsmål, hvem det tilkommer at rejſe Anklage med den Virkning, at Hovedforhandling må finde Sted og Dom gå, ſkulde ved første Øjekast ligefrem synes beſvaret ved Reglerne om, hvem der er berettiget til Påtale. Det er dog langt fra, at den almindelige Regel er i Overensstemmelse hermed. Kun i den ſkotske Proces ſtår det fast, at det er den offentlige Anklagers Ret, Pligt og Ansvar at rejſe Anklagen; men ubetinget medfører dog heller ikke her Anklagen Nødvendigheden af en Hovedforhandling. Den Domſtol, for hvilken i Forbindelse med Rævninger Hovedforhandlingen ſkal foregå,

prøver før dennes Begyndelse uden Nævninger Anklagens formelle og retlige Gyldighed, derimod ikke Beviserne; når ingen Betænkelighed i hin Henseende er funden, indleder den Hovedforhandlingen ved det ſåkalde interlocutor of relevancy. Udenfor Skotland er det derimod ingenlunde den almindelige Regel, at Anklageren er Herre over, om Anklage ſkal rejſes. Det Sædvanlige er, at Anklagen først i fin Helhed må prøves og sanktioneres af en Domſtol, ofteſt i den Form, at denne gjør Anklagen til ſin, ſå at Anklageren nærmest kun andrager på, at Anklage må blive rejſt; ja efter de fleste Love kan Anklagedomstolen endog efter Omſtændighederne rejſe Anklage mod den offentlige Anklagers Villie. Det oprindelige Forbillede for denne Ordning er hentet fra den engelske Ret, eſter hvilken Anklageskriftet (indictment) forelægges den store Jury, der efter at have hørt Anklageren og dennes Vidner, men ikke den Sigtede og hans Bevis, afgjør, om Anklagerens Beviser ere af den Beſkaffenhed, at de ſandsynligviſ ville være tilſtrækkelige til at begrunde Domfældelse, og i bekræftende Fald gjør det allerede formelt i dens Navn affattede Anklageskrift til ſit (truø bill). En ſådan Anklagejury blev ved Anklageprocessens Overførelſe også optagen i Frankrig, men senere afskaffet ved den gjældende code d'instruction criminelle, hvis Ordning af Anklagemyndigheden dog atter er undergået vigtige Forandringer ved en Lov af 17de Juli 1856. Efter den franske Lovgivning må der nu ſkjelnes imellem, om en judiciel Forundersøgelse har fundet Sted eller ikke. I første Fald beror det, om Anklage ſkal rejſes, ved de grove Forbrydelſer (crimes) på Anklagekammeret, en Afdeling af Appeldomstolen*), og ved Mellemklassen af Forbrydelſer (délits) på Undersøgelsesdommeren (tidligere Rådskammeret); i begge Tilfælde kan Anklagen rejſes også mod An-

*) Tidligere blev Sagen første forelagt det ſåkalde Rådskammer, beſtående af Undersøgelsesdommeren og to andre Dommere men den gik til Anklagekammeret, når enige i at frafalde Anklagen. Dette Rådskammer blev ophævet ved Loven af 1856

klagerens Villie. Har Forundersøgelse derimod ikke fundet Sted, tilkommer det Anklageren at tage Beſlutning om Anklagen, og der gives intet Middel til at afværge Hovedforhandlingen (citation directe). For de tyske Love har i det Hele den franske Ordning været Forbillede, navnlig for de Tilfælde, hvor Forundersøgelse har fundet Sted. Det er nemlig i ſå Fald også i Tyskland den almindelige Regel, at Afgjørelſen af, om Anklage ſkal rejſes, tilkommer en Domſtol, der formulerer Anklagen (Anklagekjendelse), og ſåledes at denne kan afsige Kjendelse om, at Anklage ſkal finde Sted, også mod Statsanklagerens Andragende. Man ſer heri den nødvendige Konſekvens af den Regel, ſom er almindelig i de tyske Love, at Statsanklageren vel har Initiativet til Forfølgning, men at han ikke længere ſåledes er Herre over denne, at han kan frafalde den, når han først har bragt Sagen for Retten, hvilket allerede er ſket ved Begjæringen om Forundersøgelse, jfr. det tyske Udkast §§ 136 og 163, Meget forſkjellige indbyrdes ere derimod de tyske Love i Henseende til Beſtemmelsen af den Ret, hvilken det tilkommer at tage Beſlutning, om Anklage ſkal finde Sted. Nogle, ſom s. Ex. den preussiske, kræve i Nævningesager en dobbelt Beſlutning, en foreløbig af Rådskammeret ved Kollegialretten i første Inſtants, en endelig af Anklagekammeret ved en Appeldomſtol. Andre Lovgivninger kjende kun en enkelt Beſlutning, men overdrage denne ſnart til en Ret i første Inſtants, ſnart til en højere Domſtol. Enkelte have fulgt den franske Lovgivnings Exempel, i viſſe Sager at overlade Undersøgelsesdommeren Afgjørelſen (ſe f. G. den würtb. Lov. art. 253). Herimod bemærkes det ſærlig i Motiverne til det tyske Udkast, at der let hos denne Dommer på Grund af hans længere Beſkjæftigelse med Sagen kan danne ſig en mere ensidig Opfattelse, og at en kollegialretlig Afgjørelſe ſå meget mere er naturlig, ſom Forundersøgelse kun kan finde Sted i vigtigere Sager. Det tyske Udkast overdrager Afgjørelſen i alle Tilfælde til Kollegialretterne i første Inſtants (Landgerichte) og har derfor anſet det for overflødig

at danne Anklagekamre ved de højere Kollegialretter (Ober-Landesgerichte). Hvad de Tilfælde angår, hvor ingen Forundersøgelse har fundet Sted, og Straffesag således ikke allerede, på den Tid, da der opstår spørgsmål om Anklage, har været afhængiggjort, følger det af den Regel, at Initiativet til Anlæg af Straffesager tilkommer den offentlige Anklager og ikke Domstolene, at der ikke kan blive Tale om at påtvinge denne en Anklage, han ikke selv vil rejse. Derimod have de tyske Love i det Hele også her i Modsætning til den franske Lovgivning fastholdt, at Anklagen ikke kan nå til Hovedforhandling uden en eller anden forudgående judiciel Prøvelse; når jævnlig Udtrykket „umiddelbar Stævning" forekommer i disse Love, betyder det kun, at Forundersøgelse ej er Betingelse for, at Sagen kan komme til Hovedforhandling, Der er imidlertid den Forskiel, at enkelte Love kun tilstede Anklagens Tilbagevisning af Retsgrunde (således den preussiske Lov af 1867 for de nye Landsdele), medens de fleste tyske Love også her forlange Prøvelse af Anklagerens Beviser, så at Anklagen tilbagevises, når der ikke findes tilstrækkelig Grund til Mistanke, jfr. også det tyske Udkast § 167. Lejlighed til at høres med sit Forsvar, førend de ovenfor omtalte Retsavgjørelser angående Anklagen afgives, tilkommer der efter de omhandlede Love enten aldeles ikke den Sigtede, eller i al Fald indrømmes der kun Ret til at indlevere et Forsvarsskrift uden forudgående Meddelelse af Anklagen.

Denne den franske og tyske Lovgivnings Ordning af Anklagens Tilblivelse og Henviisning til Hovedforhandling har været Gjenstand for mange Angreb såvel fra principielle som praktiske Synspunkter. Af Betydning ere i Særdeleshed Glasers Undersøgelser om alle herhenhørende Forhold, se Ges. kl. Schr. I S. 27 9 o. ff. og 479 o. ff. samt II S. 148 o. ff., hvis Resultater i det væsentlige ere optagne i den nye østrigske Lov om Strafferetsplejen. Denne afviger derfor også i vigtige Punkter fra den almindelige tyske Ordning, På den syvende tyske Juristforsamling 1868 blev forhandlet det herhenhørende Hovedspørgsmål, om det er rigtigt, at der på Grundlag af Forundersøgelsens skriftlige Akter afsiges en

Kjendelse, om Anklage skal rejses eller ikke. Udfaldet blev dog nærmest til Gunst for den gjældende Regel; men Stemmerne stod hinanden meget nær. Der skal nu nærmere gjøres Rede for de Synspunkter, der have været ledende ved det foreliggende Udkasts Bestemmelser på dette Punkt, hvorved erindres, at det nærværende Afsnit i det Hele kun handler om Sager, der høre under Landsrettens Påkjendelse.

To Spørgsmål må her nødvendigvis holdes ude fra hinanden, det ene, hvem det tilkommer at tage Beslutning, om Anklage skal finde Sted eller ikke, det andet, som opstår under den Forudsætning, at dette er Anklagerens Sag, om enhver Anklage skal gjøre Hovedforhandling nødvendig, eller om en sådan skal kunne afværges ved Retskjendelse, og i bekræftende Fald, af hvilke Grunde. Hvad det første Punkt angår, er Spørgsmålet navnlig, om der er Grund til i en judiciel Afgjørelse at søge Betyggelse for Samsundet mod, at velgrundede Anklager henlægges. Ved det andet Punkt er Hovedspørgsmålet, om der skal ydes den Sigtede en særegen Betyggelse mod ugrundede Anklager.

At der nu i England, hvor der mangler en offentlig Påtalemyndighed. kan have været Trang til ved Domstolene at fremtvinge en Anklage, kan forståes, og dette Synspunkt har også, som den retshistoriske Forskning har oplyst, spillet en Rolle med ved Anklagejuryens Dannelse, ligesom den endnu træder frem i Anklagens Form samt i den Regel, at den af Anklagejuryen godkendte Anklage skal forfægtes for de dømmende Næuninger af Anklageren, der i modsat Fald pådrager sig en betydelig Pengestraf. Ikke desto mindre er dette Synspunkt selv i England i Virkeligheden trådt i Skygge for det, der i Anklagejuryen væsentlig ser en Beskyttelse for den Sigtede. Når der, som allevegne på Fastlandet, findes en særlig offentlig Myndighed, hvem det Hverv er overdraget i Embeds Medfør at påtale Forbrydelserne, og når der tilmed endog er hjemlet den Forurettede Ret til subsidiært at optræde som Anklager, kan der derimod ikke erkjendes at være nogen rimelig Grund til i den Grad at vende op og ned på Anklage-

principets Følgesætninger, som det er, at gjøre en Domstol til Anklager, altså Part. Det er derfor også ejendommeligt, at hele dette Hensyn, Frygten for, at grundede Anklager ikke skulde komme frem, hvilket ved den franske Ordning i code d'instr. crim. fra først af spillede en vigtig Rolle, nu sjælden gjøres gjældende til Forsvar for den franske Rets og de efter dens Forbillede dannede Loves Regel, medens det dog er indlysende, at Betyggelsen for den Sigtede mod ugrundede Anklager ikke kan føre til en Ordning, der hjemler Anklagedomstolen Ret til at rejse Anklage mod Statsanklagerens Andragende, eller gjør en judiciel Anklagekjendelse til det formelle Grundlag for Hovedforhandlingen. Forsåvidt en sådan Regel hævdes som Konsekvensen af den Grundsætning, at kun Initiativet tilkommer Statsanklageren, men at denne ikke kan fratage den engang begyndte forfølgning, viser Følgesætningen netop det Urigtige i denne Regel, jfr. hvad der tidligere er bemærket herom ved Udkastets § 32. Det Abnorme i hin Ordning vil fra et principielt Standpunkt selvfølgelig træde stærkest frem, når det er selve den Domstol, der skal dømme, som afsiger Anklagekjendelsen, og herved forklares Trangen til at konstituere en særlig Anklageret. Men når denne da hyppigt dannes af en overordnet Domstol, fremtræde de praktiske Vanskeligheder, idet dette dels kræver en mere kompliceret Retsorganisation, end Udkastet går ud fra, dels medfører betænkelige Følger for den dømmende Rets Frihed i Afgjørelsen. I Henhold til disse Betragtninger har Udkastet i Lighed med den skotske Proces og i væsentlig Overensstemmelse med den nye østrigske Lov fastholdt den Regel, at det er den offentlige Anklagemyndigheds Ret og Ansvar at tage Beslutning om, hvorvidt Anklage skal rejses, hvad enten Forundersøgelse har fundet Sted eller ikke, så at en Anklage aldrig kan påtvinges denne af en Domstol, og fremdeles, at det er den af Anklageren formulerede Anklage, der er Grundlaget for Hovedforhandlingen Således er jo også Ordningen i den Rest af Anklageform, som vor nugældende Proces

har bevaret.

Hvad dernæst det Spørgsmål angår, om

enhver Anklage skal gjøre Hovedforhandling nødvendig, må det for det første erkjendes, at det vil kunne stille sig således, at dels Afvisningsgrunde dels visse Frifindelsesgrunde kunne fremgå således af Sagens skriftlige Grundlag (Anklagen med Efterforsknings- og Forundersøgelsesakter), at det i og for sig er overflødig at lade det komme til Hovedforhandling. At undgå denne vil da være højst ønskeligt ikke blot for den Sigtedes Skyld, men også for at spare den i så Fald unyttige Udgift og Besvær, som en mundtlig Hovedforhandling med hele det til Bevisførelsen sigtende Apparat vil forårsage. Der kan derfor neppe være Tvivl om, at det må ansees for en Opgave såvidt mulig at skaffe de Anklager ud af Verden for Hovedforhandlingen, der under denne vilde blive ramte enten af formelle Afvisningsgrunde eller af Frifindelsesgrunde, som uden Hensyn til en Hovedforhandlings Resultater ere klare efter det Foreliggende. Dette Sidste kan naturligvis kun være Tilfældet med ganske enkelte Frifindelse bevirkende Retsgrunde, nemlig at Anklageren ikke er påtaleberettiget, at Handlinger af den Art, Anklagen angår, ikke ere Gjenstand for Straf, altså selv under Forudsætning af Rigtigheden af alle de Kjendsgjæringer, Anklagen angiver, samt efter Omstændighederne Forældelse af Strafskyld eller lignende en oprindelig Strafskyld ophævende Omstændigheder. En judiciel prøvelse, eventuelt Tilbagevisning af Anklagen af sådanne Grunde, forekommer, som ovenfor bemærket, selv i den skotske Proces.

Tvivlsommere er det derimod, og det er hovedsagelig herom, at Striden for Tiden drejer sig, om en judiciel Prøvelse af Anklagen også med Hensyn til Beviset bør være Betingelse for, at Anklageren kan nå til Hovedforhandling. En sådan prøvelse må nødvendigvis finde Sted på Grundlag af de forelagte skriftlige, under Efterforskningen og Forundersøgelsen fremkomne Aktstykker. Thi skulde Beviserne føres frem efter Umiddelbarhedsprincipets Fordringer, som det undertiden gjøres gjældende, vilde selve Hovedforhandlingen i de allerfleste Tilfælde blive en overflødig og urimelig Gjentaelse, medens det er en Uretfærdighed som i England kun at høre Anklagebe-

viserne. Her er altså Spørgsmål om en Afvigelse fra Umiddelbarhedsprincipet, om på et vist Punkt af Processen at indføre den mindre betryggende Bevisprøvelse, som kan finde Sted på et skriftligt Grundlag. Det Hensyn, som herfor påberåbes, er den Sigtedes Beskyttelse mod ugrundede Anklager. Det er ikke nok, at han i så Fald vil opnå Frifindelse. I sig selv er det, at måtte forsvare sig under en mundtlig og i Reglen offentlig Forhandling mod en Anklage for en grov Forbrydelse, et så væfenligt Onde, at Ingen letsindig bør udsættes derfor, hvortil endvidere kommer, at selve det at være fat under Tiltale for en sådan Forbrydelse i ikke så Retninger medfører Virkninger, der gribe ind i den Sigtedes Retssfære. Det vil ikke være retfærdigt at overlade Afgjørelsen af, om dette Onde skal overgå en Person, alene til hans Modpart. Ikke Anklageren, selv om denne er en offentlig Myndighed, ikke en Enkeltmand bør have denne Magt i sin Hånd. Den kan misbruges, og der bør være et Middel mod Misbrugen. Disse Betragtninger ere ganske vift ikke uden Vægt; men Sagen har også en anden Side. Den judicielle Forprøvelse af Anklagen er ikke ubetinget et Gode for den Sigtede. Den medfører, at Ansvar for Anklagen spredes og derved svækkes. Den offentlige Anklager vil ikke være så nøjeregnende som, når det alene hviler på ham at træffe Afgjørelse. Retten vil på den anden Side ikke tage det meget nøje, idet den vil stole på, at der dog altid må være nogen Grund til Anklagen; den vil så meget mere være tilbøjelig hertil, som den store Forretningsbyrde, der vil følge af en judiciel Forprøvelse af enhver Anklage, vil gjøre en temmelig summarisk Fremgangsmaade til en Nødvendighed. Erfaringen viser også, at der ingenlunde i Virkeligheden opnåes større Vetryggelse mod ugrundede Anklager ved den i Lovene sædvanlige Omsorg end ved den skotske Rets Regel. Derhos kjøbes den judicielle Forprøvelses tvivlsomme Velgjerning dyrt nok. Går Sagen dog til Hovedforhandling, er den til Unytte bleven forhalet og varetægtsfængslet forlænget. Den Sigtede er dernæst i så Fald i langt højere Grad præjudiceret, navnlig med

Hensyn til en Forhandling for Nævninger, end når Anklagen alene fremtræder som børen af Modparten. Selv om den Sigtede herefter frifindes, bliver, da Frifindelse ikke blot finder Sted, når Uskyld er bevist, men og, når Skyld ej er bevist, den Kjendsgjærning stående, at en Ret har erklæret Mistanken for begrundet, noget Lignende altså som den tidligere „Frifindelse for videre Tiltale“. Selv om Anklagen tilbagevises, kan det endelig stille sig således, at den Sigtede vilde have foretrukket Frifindelse efter Hovedforhandling. En frifindende Dom vil som oftest have større Betydning for det almindelige Omdømme. Dertil kommer, at den, der frifindes efter Hovedforhandling, faktisk og retlig vil være stærkere beskyttet mod Sagens Gjenoptagelse, end når Anklagen er tilbagevist uden Hovedforhandling, selv om man ikke følger den engelske Ret, der ikke tillægger den store Jurys Afvisning af Anklagen Virkning til at hindre Gjenoptagelse, jfr. herved Udkastets §§ 422 og 423. Der turde herefter være overvejende Grund til at gå den Mellemløst, at en judiciel Prøvelse af Anklagens Begrundethed kun finder Sted, når den Sigtede begjærer det. En Velgjerning af så tvivlsom Beskaffenhed bør ikke pånødes. Når den judicielle Forprøvelse således ikke længer er en Nødvendighed, kan det og undgås, at den bliver præjudicerende for Hovedforhandlingen. Hvor langt den Prøvelse har strakt sig, som gik forud for Rettens Beslutning om Henviisning til Hovedforhandling, behøver aldeles ikke at træde udvortes frem. Det vil tillige blive muligt at give den Sigtede Adgang til et Forsvar før hin Afgjørelse af større Betydning end det, Lovene i Reglen iudrømme ham. Overhovedet former denne Ordning sig naturlig efter Sagens Behov. Det undgås, at Sager, der tilstede en hurtig Afgjørelse

ved Dom, forhales af Hensyn til de Sager, som kræve en større Omhu på de forskellige Procestrin. Det er denne i det foreliggende Udkast optagne Ordning, som navnlig har fundet en Talsmand i Glaser og ved ham er kommen ind i den nyeste østrigske Lovgivning. At de retlige Virkninger, der knytte sig til at være sat under Tiltale, efter denne Ordning først kunne indtræde, når Retten enten efter

begjært prøvelse eller uden prøvelse, fordi den ikke er begjært, henviser Anklagen til Hovedforhandling, er en Selvfølge.

Det er allerede bemærket, at de Love, der overdrage det til Retten at rejse Anklagen, naturlig måtte fores til at henlægge dette Hverv til en Ret, forfælgelig fra den Domstol, ved hvilken Hovedforhandlingen skal foregå. Fastholder man derimod med Udkastet, at det er Anklageren, som i alle Tilfælde tager Beslutningen, om Anklage skal finde Sted eller ikke, er det i og for sig det Naturlige, at han henvender sig med sin Anklage, i hvilken er indbefattet Begjæring om Hovedforhandling, netop til den Domstol, for hvilken denne skal finde Sted. Heri behøver heller ikke det at gjøre Forandring, at Begjæringen om Hovedforhandling ikke ubetinget skal tages til følge, men at en Tilbagevisning af Anklagen kan finde Sted ved Kjendelse. Den Betragtning, at den Ret, der har foretaget en sådan Forprøvelse, let vil have en forudfattet Mening om Sagen, som hindrer en upartisk prøvelse af Hovedforhandlingens Resultater, kunde der for det første kun tillægges Betydning med Hensyn til den Forprøvelse, der angår eller beror på Beviserne, jfr. også den skotske Proces. Men selv med Hensyn hertil kan der ikke tillægges hin Betragtning videre vægt, i Nævningesager ikke, fordi Nævningernes Kjendelse betinger Dom, fældelse, og disse deltage ikke i Anklagens Pro« velse for Hovedforhandlingen, i andre Sager ikke, fordi man ved retskyndige dømmere ikke kan forudsætte, at de skulde miskjende Betydningen af Forprøvelsen i den Grad, som den anførte Betragtning forudsætter. Udkastet har derfor hverken foreskrevet, at den omspurgte Anklageprøve skulde foregå ved en færegen Ret eller Retsafdeling — den forudsættede Retsorganisation vilde heller ikke let tilstede dette —, eller at de dømmere, der deltage i den, ikke må fungere ved Hovedforhandlingen, hvad der let kunde gjøre et større Dømmerperfonale ved Landsretterne nødvendigt, end Retsorganifationen formenes at ville yde. En anden Sag er det, at Intet udelukker fåvidt mulig at tage Hensyn hertil ved Rettens Sammensætning.

Den Omstændighed, at Anklageprøvelsen finder Sted ved den Landsret, for hvilken Hovedforhandlingen skal foregå, gjør det mu« ligt på en let Måde at indføje den som Led i den Forberedelse til Hovedforhandlingen, som af mange andre Grunde er nødvendig, uden at Forretningsgangen i de Tilfælde, hvor den skal finde Sted, bliver i færlig Grad besværlig, og uden at Forhaling af de Sager, i hvilke den ikke begjæres, derved forårsages. Hvad det sidstnævnte Punkt angår, forholder det sig vel så, at Henviſning til og Berammelse af Hovedforhandling ikke kan ske for Udløbet af den Frist, som den Sigtede må have Krav på, for med Fjendskab til Sagen at afgjøre, om han bør lade Anklagen gå til Hovedforhandling uden judiciel prøvelse, og i benægtende Fald for at fore det Forsvar frem, som der bør gives ham Lejlighed til. Men en Frist til Forberedelse til Hovedforhandlingen vilde under alle Omstændigheder være nødvendig; at der er givet en Frist for Berammelsen af Hovedforhandlingen tilsteder at indskrænke Fristen ester denne til det mindst Mulige. Desuden vilde også andre Hensyn efter Udkastets Ordning nødvendiggjøre en Frist for Berammelsen, således den Regel, at spørgsmålet, om Nævninger skulle medvirke eller ikke, i mange Tilfælde beror på den Sigtedes Valg. Hovedsagen er imidlertid, at Længden af den omspurgte Frist for Henviſningen og Beramme! fen ganske kan være overladt den Sigtede selv. Ønsker han ikke Anklageprøvelse, vil Henviſningsbeflutningen kunne finde Sted længe før Friskens Udløb, altså f. Ex. også strax, når han ved at modtage Meddelelse om Anklagen asgiver Erklæring i den Henseende, Der er derfor Intet i den foreslåede Ordning, der er til Hinder for en meget hurtig påfølgende Hovedforhandling, hvor Forholdene iøvrigt, navnlig i Sager, der ej skulle for Nævninger, tilstede det, således at i denne Henseende den samme Fordel opnåes, som især prises ved den franske citation directe i Sager, der ikke skulle for Nævninger.

De foregående Bemærkninger ville være tistrækkelige til at gjøre Planen i Bestemmelserne i nærværende Kapitel klar. Disse grup-

pere sig om 3 Hovedmomenter: Anklagen (§§ 247—250), Henviſningen til Hovedforhandling, (§§ 251—261), og den nærmere derpå følgende Forberedelse af denne (§§ 262—265).

Anklagen, som er Grundlaget for Hovedforhandlingen og oplæses ved dennes Begyndelse, se §§ 323 og 356, indgives skriftlig af Statsanklageren til Rettens Formand (§ 247). Hermed er Sagen anhängiggjort, og den regelmæssige Beføjelse til under Lovens Betingelser og i den Form, som Processtadiet medfører, at tage Bestemmelse om Midler til Straffesagens Formåls Opnåelse er fra nu af hos Landsretten, se §§ 250 2det Stykke, 255, 260 2det Stykke, jfr. § 256 1 ske Stykke i Slutningen. Hvilke Fordringer der må stilles til Anklagens Angivelse af Forbrydelsen (§ 248, o), bestemmes efter Hensynet til den Sigtedes Forsvar. Skal denne selv Være virksom for sit Forsvar, hvilket ligger i Anklageprincippet, efter hvis Fordringer Hovedforhandlingen skal indrettes, må for det Første Anklagen Være formuleret således, at den Sigtede kan vide, mod hvad han har at forberede sit Forsvar, hvis et sådant er muligt. Derfor må Anklagen optage så Meget til konkret Bestemmelse af Handlingen, at den Sigtede efter det enkelte Tilfældes Beskaffenhed kan vide, om hvilke bestemte Kjendsgjæringer Sagen drejer sig, og kan vide det, navnlig også under den Forudsætning, at han er uskyldig i det, han sigtes for.*) Den må fremdeles angive, i hvilken Retning den vil have Handlingen subsumeret under Straffeloven; thi ved en Anklage, der gik ud på, at den Sigtede skal

drages til Ansvar for en Handling i alle de Retninger, i hvilke en Subsumtion af samme under Straffeloven er tænkelig, er intet Forsvar muligt, da disse Retninger, navnlig på Grund af Kategorierne

Forsøg og Meddelagtighed, ere ubegrænsede. De øvrige positive Fordringer til Anklagens Indhold behøve ingen Begrundelse. særlig mærkes den negative Bestemmelse, at Udviklinger om de mod den Sigtede forhåndenværende Beviser eller af Retsspørgsmål ikke må findes i Anklageskriftet. Dette skal kun indeholde, hvad der behøves for, at det kan være Grundlag eller Ramme for den mundtlige Forhandling, ligesom Anklagekjendelsen i den franske og tyske Proces. Når der i den franske og tyske Proces til Anklagekjendelsen flutter sig et af Anklageren udfærdiget Anklageskrift, der går ud på nærmere Begrundelse af Anklagen, er det med Rette bemærket om dette, at det i den mundtlige Proces er overflødig, at det dernæst forhaler Sagerne og ofte forskaffer de Sigtede flere Måneders forlænget Væresægtssængsel, endelig at det, hvis det oplæses for nævninger, let kan virke forudindsagende på disse og således krænke Mundslighedsprincipet, jfr. Mittermaier Gesetzgebung und Rechtsübung S. 409 o. ff., Bar Redyt und Bew. im Geschwger. S. 152 Note. Stedse talrigere ere også de Stemmer blevne, der fordre, at et sådant Anklageskrift skal bortfalde, jfr. også den engelske Re? og den sachsiske Lov af 1868 § 43. Også det tyske Udkast anerkjender Rigtigheden af denne Fordring i Principet, om det end mener at kunne overlade dens Fyldestgørelse til Statsanklagerens Takt, og derfor ikke har optaget den omspurgte negative Bestemmelse, se Udkastets § 165 og Motiverne S. 112—13.

først og fremmest for den Sigtedes Skyld, dernæst også for Rettens Skyld, der dels kan komme til at foretage en prøvelse af Anklagen på Grundlag af de skrevne Akter dels, foruden at udøve en procesledende Virksomhed, er beføjet og forpligtet til selvstændig at fremskaffe Beviser, omend Parternes Virksomhed står i Første række, må med Anklageskriftet overleveres til Retten ikke blot Dokumenter og andre Bevisgjenfænde, som Anklageren har i hænde og som agtes fremlagte under Sagen, men også alle Efterforsknings- og Forundersøgelsesakter (§ 249). Endvidere må der — da enhver Straffesag kræ-

*) Således i Lovgivningen for New-Iork, fe code of procedures 1850 S. 140 ff. Den ældre engelske Proces forbrede en urimelig Omstændelighed i denne Henseende, der bevirkede mange stedsdende Frifindelser. Se derimod nu en Parlamentsakt 7de August 1851 (an act for farther improving the administration of criminal justice, 14 & 15 Viet. c 100).

ver Bevis — allerede nu af Anklageren forelægges fortegnelse over de Beviser, han agter at fremføre, ligeledes både for den Sigtedes og for Rettens Skyld, med dertil knyttede og motiverede Bevisandragender se § 250. Når det her forudsættes, at Skatsanklageren ikke har Myndighed til selv under forefkræven Tvang at indkalde Vidnerne, men må have Rettens Godkjendelse, skal det indrømmes, at dette oftest vil være en Form, idet der ikke let vil blive spørgsmål om at nægte Indkaldelse af Vidner, som Skatsanklageren finder fornødne. Men da det, som nærmere nedenfor skal omtales, må overlades Retten at tage Bestemmelse, hvis den Sigtede forlanger Vidner førte, som Statsanklageren ikke har optaget på sin fortegnelse, bliver denne Form dog den naturlige følge af Skatsanklagerens og den Sigtedes Stilling som Part og Modpart. Nogen Forsinkelse kan ikke følge heraf, da Skatsanklageren ikke vilde kunne indkalde Vidner, forend Henvi- sning til og Berømmelse af Hovedforhandling havde fundet Sted, og Rettens Beslutning om, hvilke Vidner der skulle indkaldes, forudsættes kagen samtidig med Henvi- sningsbeflutningen. Endelig må det mærkes, at Udkastet bar lagt det i Nets« formandens Hånd at tage Beslutning om Indkaldelse af Vidner (fe § 256 Nr. 3 og 3die Stykke) og derved undgået de Vidtløftigheder, der kunde forårsages ved en kollegial Afgjørelse, hvilken for så vidt blot skal finde Sted, når Indkaldelse nægtes.

Anklagen medfører ikke med Nødvendighed, at Hovedforhandling skal finde Sted. Denne forudsætter Rettens Henvi- sningsbeflutning, der kan nægtes dels af Grunde, som tages i Betragtning i Embeds medfør, dels af Grunde, som kun prøves ifølge Andragende af den Sigtede. Det kan stille sig så, at de til den første Klasse hørende Grunde strax vise sig at foreligge; i så Fald kan Anklagen også strax tilbagevises, uden at videre Foranstaltninger træffes i An« ledning af den, se § 251, ved hvis enkelte Bestemmelser kun det bemærkes, at den for« drer en af 3 dømmere afsagt Kjendelse om at nægte Anklagen Fremme. Medens nemlig Udkastet i stort Omfang til Forretningsgan-

gens Lettelse tillægger Formanden Beføjelse til på dette Stadium at træffe Bestemmelser på Rettens Vegne, kan dette dog kun Mide om de regelmæssige Bestemmelser, navnlig sådanne, der ikke komme i Strid med nogen Parts Andragende. Er der ingen Grund til at gå frem efter § 251, kan dog Henvi- sning til Hovedforhandlingen ikke strax finde Sted, men det må afventes, om den Sigtede vil forlange en prøvelse af Anklagen. Det bliver altså nødvendigt at fastsætte en Frist til Fremsættelse af Begjæring herom, se § 253, idet der tillige gives ham Adgang til at blive bekendt med Anklagen og de samme ledsagende Aktstykker se §§ 252 og 253, for at han kan tage sin Bestemmelse med fuld Kjendskab til Sagen. Denne Frist bliver da tillige at benytte til Forberedelse til den eventuelle Hovedforhandling samt til Fremsættelse af de Andragender, som stå den Sigtede åbne med Hensyn til denne. Fremdeles bliver der på dette Punkt eventuelt at-beskrive Forsvarere, se § 252. Endvidere vil der ordentligvis være Opfordring til nu at lade en Sigtede, som besinder sig i Væretægtsfængsel på et andet Sted end Rettens sæde, henbringe til dette, se §

252 2det Stykke, hvilket også kan have Interesse for den Sigtede på Grund af Reglen i § 257. Dog kunde Reglen herom ikke være ubetinget. ifølge Udkastet til Lov om Domsmagtens Ordning m. m. vil Hovedfor« handlingen for Landsretten ikke altid foregå ved Rettens sæde, men undertiden på andre Steder, til hvilke dømmene rejse hen. Når det enten er givet, at dette vil blive Tilfældet, eller når det endnu ikke kan vides, om det vil blive Tilfældet, hvad der navnlig kan afhænge af de Andragender fra den Sigtede, som nævnes i § 254 Nr. 3, vil den fængslede Sigtedes Flytning først kunne finde Sted senere, jfr. § 263 3die Stykke. Iøvrigt kunne også andre Omstændigheder lægge Hindringer i Vejen for en Flytning af den Sigtede allerede på det her ommeldte Tidspunkt.

De Andragender, der stå den Sigtede åbne i løbet af den nævnte Frist, angives i § 254. De fornødne Forklaringer, hvad Nr. 1—3 angår, ere givne ved Bemærkningerne til for.

rige og dette Afsnit (Nr. 1 og 2) samt til § 11 (Nr. 3). Hvad Nr. 4 angår, går Udkastet ud fra, at Vidners Indkaldelse ikke kan bero på den Sigtedes Skjøn, hverken med Hensyn til den Udgift, den medfører for det Offentlige, eller med Hensyn til den Byrde, som pålægges dem, der indkaldes. Det sidste Hensyn må formentlig også udelukke, at den Sigtede på egen Bekostning kan foranstalte Vidner indkaldte; noget Andet er det, om man kan få dem til at møde godvillig. På den anden Side kan det heller ikke ansees for rigtigt at lægge det i Modpartens Hånd, om den Sigtedes Begjæring om Vidners Indkaldelse skal efterkommes. Thi vel medfører Skatsanklagerens Kald og Embedspligt, ifølge hvilken h.m skal sørge for en fuldstændig og grundig Prøvelse af Sagens Sammenhæng, at han ikke skal eller bør modsætte sig et Forsvarsbevis, men tvertimod på sin egen Bevisfortegnelse vil have at optage Forsvarsvidner, forsåvidt en Domfældelse forudsætter en Vurdering af disse. Men ligesålidt som man med Hensyn hertil kan affkjære den Sigtede fra selvstændig at begjære Vidner førte, ligesålidt kan man forlange, at han skal berolige sig ved Anklagerens skjøn, om de af ham begjærte Vidner bør indkaldes eller ikke. Det Naturlige er, at Afgjørelsen heraf tilfalder Retten. Herved er imidlertid den Mislighed, at retten ofte kan komme og, som Erfaringen andetsteds viser, ofte er kommen i Forlegenhed, når den på den ene Side ikke skal gå den Sigtede for nær, på den anden Side ikke skal åbne Døren for vidtgående Misbrug af Adgangen til at få Vidner indkaldte. Det Middel, der frembyder sig herimod, er det, at den Sigtede i det Mindste foreløbig må boere Udgifterne ved visse Indkaldelser, jfr. Bemærkningerne ved § 260.

Efter Udløbet af den fastsætte Frist eller tidligere, hvis det begjæres, træffes Afgjørelsen, om Sagen skal henvises til Hovedforhandling, eller om der skal nægtes den Fremme, eller endelig, om Sagen foreløbig skal henvises til For« undersøgelse. Henvises Sagen til Hovedforhandling. blive tillige at træffe de for den videre Behandling nødvendige Bestemmelser, om Forhandling for Nævninger skal finde Sted

eller ikke, om Forening eller Adskillelse af Søgsmål samt om Bevisandragender og andre Forholdsregler (fængsling osv.). I sidstnævnte Henseende bør naturligvis Friskens Udløb ikke afventes, når Afgjørelsen ikke tåler Opsættelse (f. Ex. afgjørelse under Ed af et Vidne, hvor en Udsættelse vilde medføre Fare for, at Vidnesbyrdet gik tabt). Dernæst gjælder det som almindelig Regel, at der, forend Afgjørelse overhovedet træffes, kan indhentes Oplysninger, enkelte Personer foranlediges afhørte for Undersøgelsesdømmeren o. s. v. Dette er Retten beføjet til af egen Drift, da Selvvirksomhed ikke er udelukket; men af Processtadiet følger, at Umiddelbarhedsprincippet ikke herved kan komme til Anvendelse. Et vigtigt spørgsmål er det, hvem der skal træffe Afgjørelserne i Rettens Navn. Som tidligere bemærket, har Udkastet ladet sig det være magtpåliggende til Sagens Fremme at overdrage til Rettens Formand Afgjørelsen i så udstrakt Omfang som mulig. Formanden kan henvises til Hovedforhandling, når ikke Andragender om Forundersøgelse eller om Tilbagevisning af Anklagen (§ 254 Nr. 1 og 2) foreligge, og der heller ikke opstår spørgsmål om Nægtelse af Hovedforhandling i Embeds Medfør. Han afgjør også, om Forhandlingen skal foregå for nævninger eller ikke, medmindre der enten er Strid mellem Parterne, eller Afgjørelsen sker imod Anklagerens Begjæring, uden at dette er begrundet i den Sigtedes Valgret, til hvilken Anklageren ved Anklagens Indgivelse ikke kunde tage Hensyn, eller der endelig foreligger Andragende om Henvisning til nævninger udenfor Lovens almindelige Regler (jfr. § 11 3die Stykke). Formanden træffer den procesledende Afgjørelse om Søgsmåls Forening eller Adskillelse, og han har endelig Myndighed til i Rettens Navn at beslutte Indkaldelse af Vidner, Syns- eller Skjønsmænd, og til i påtrængende Tilfælde at beslutte Anvendelse af andre Forholdsregler i Sagens Interesse. En Afgjørelse ved et dømmerkollegium (Formanden og to Medlemmer) bliver således indskrænket til de Tilfælde, som opregnes i § 256 Nr. 1—3, og undgås navnlig i alle Tilfælde, hvor Sagens

regelmæssige Karakter må siges at gjøre den overflødig. Ved de spørgsmål, som ere forbeholdte en kollegial Afgjørelse, og hvor det ordentligvis drejer sig om, hvorvidt Andragender fra Parterne skulle tages til følge eller ikke, har Udkastet (§ 257) ladet sig være magtpåliggende at give Parterne Lejlighed til en Begrundelse på den virksomste og mindst tidsspildende Måde. Det lader derfor Afgjørelsen ske i et Retsmøde (ikke offentligt), i hvilket Parterne have Ret til at være tilstede og begrunde deres Andragender. Heri er der kun for den fængslede Sigtedes Vedkommende gjort en Indskrænkning, som er nødvendig, når ikke altfor stort Besvær og Udgift skal opstå, men som på Grund af Reglen i § 252 2det Stykke oftest ikke vil få praktisk Betydning; desuden erindres, at den Sigtede ofte vil have en beskikket og altid kan have en valgt Forsvarer, som har Ret til NærVærelse.

§§ 258—261 give nærmere materielle Regler om Afgjørelser, som træffes med Hensyn til eller i Forbindelse

med Henviisningen til Hovedforhandling.

Hvad først Beslutning om Sagens Hen« visning til Forundersøgelse angår, ligger det i Sagens Natur, jfr. Bemærkningerne til forrige Afsnit, at den kun kan finde Sted i den Sigtedes Interesse, være sig til bedre Forberedelse af Forsværet under Hovedforhandlingen eller til at fremskaffe Oplysninger, der skulle begrunde nægtelse af Hovedforhandling. Anklageren har nemlig ved at rejse Anklagen erklæret sig tilstrækkelig forberedt. Om en Forunderfølgelse for Anklagens Skyld kan der derfor på dette Stadium kun være Tale, når Situationen har forandret sig således, at der bliver spørgsmål om Forandringer i Anklagen; men om disse og lignende Forandringer i Sagens regelmæssige Gang henvises til Reglerne i Kapitel II., se navnlig § 269. Fremdeles ligger det i Forholdets Natur, at Betingelsen for en stig Henviisning må være enten, at den Sigtede har begjært den, eller at han i al Fald har begjært en Anklageprøvelse for Hovedforhandlingen. Vel er Rettens Selvvirksomhed for Bevisers Fremskaffelse til Hovedforhandlingen ikke udelukket, om end den væsentlige Virksomhed for Bevisførelsen

må udgå fra Parterne; men på det heromhandlede Procestrin kan og skal Retten ikke således fordybe sig i Sagen, at den uden dertil given Anledning fra Parten skulde kunne få Opfordring til at tage Initiativet, ikke til en enkelt Bevishandling, men til en almindelig Forundersøgelse. Anledning dertil vil først selve Hovedforhandlingen kunne give, jfr. § 271.

De Grunde til at nægte Henviisning til Hovedforhandling, som strax i Embeds medfør kunne tages i Betragtning, kunne også nu hjemle en Kjendelse herom, og det selv om spørgsmålet har været forhandlet strax ved Anklagens Indbringelse, uden at der da fandtes Anledning til at tilbagevise den. Sagen er endnu ikke henvist; hin Beslutning kan kun betragtes som en Udsættelse af Afgjørelsen. Dernæst bliver der nu også Spørgsmål om at nægte Henviisning af de Grunde, der kun ifølge den Sigtedes Andragende blive at tage i Betragtning, se § 256 Nr. 2. De Grunde, der ifølge en sådan Begjæring kunne bevirke nægtelse af Hovedforhandling, have samme Udstrækning, som de Grunde, der under Hovedforhandlingen ville medføre Frisindelsesdom, altså at der mangler tilstrækkelig Bevis, eller at Kjendsgjerningerne ikke udfylde Forbrydelsens Begreb, eller at der foreligger Straffrihedsgrunde. Henviisningen kan selvfølgelig også nægtes for en Del af Anklagen, f. Ex. med Hensyn til en kualificerende Omstændighed. Derimod vedkommer det ikke Retten at prøve Anklagen med hensyn til Omstændigheder, der mulig kunne bevirke en Afgivelse fra Anklagen i Domfældelsen, men ikke Frifindelse i det Hele eller for en Del, jfr. § 309. Meget forskjellig fra Frifindelsesdommen er derimod den her omspurgte Kjendelse i Henseende til Bevisernes Bedømmelse. Medens det ligger i Forholdets Natur, at Tvivl efter ført Hovedforhandling må komme den Sigtedes til Gode, fordi Retten for at domfælde skal være overbevist om dennes Skyld, må Tvivlen på dette Trin fore til Henviisning. Nægteisen er kun hjemlet, når det Foreliggende ikke er tilstrækkeligt til at godtgjøre Rimeligheden af den Sigtedes Skyld, eller når der er Vished eller i al Fald højeste Sandsynlig-

hed for en Strøffrihedsgrund, jfr. § 254 Nr. 2.

Af de i § 260 indeholdte Regler behæver kun den i 1ste Stykke 2det Punktum en Forklaring. Med Hensyn til den i Lovene sædvanlige Regel, at den Sigtede kan og skal rette sine Andragender om Indkaldelse af Vidner til Retten, der da afgjør, om de skulle tages til følge, omtales det i Motiverne til det tyske Udkast, at den har medført Misligheder, i hvilken Henseende der navnlig henvises til de i Preussen gjorte Erfaringer. Når Fremsættelsen af Bevisandragender ingen Risiko eller Skade ^ medfører for en Sigtet, har det vift sig, at Retten overvældes med ubegrundede og letfærdige Andragender. Snart bliver et stort Antal Vidner bragt i Forstag om den ubetydeligste Ting, snart Personer begjært indkaldte, der, som det senere viser sig, intet Sagen Vedkommende kunne udsige; undertiden er Bevæggrunden den, at den Sigtede venter Afslag og så beregner senere derpå at ville Støtte Påanke; ja der anføres endog Exempler på, at Vidner påberåbes for at forskaffe dem Lejlighed til at rejse til Rettens sæde uden Udgift og måfke endog med en lille Fordel. Det Foreliggende vil nu ofte ikke give Retten tilstrækkelige Midler til at træffe en begrundet Afgjørelse om den Sigtedes Bevisandragender. Den vil da let gribe til utilstrækkelige Grunde for at nægte at tage dem til følge eller tage dem til følge uden Kritik og derved pådrage mange Perfoner unyttigt Besvær og det Offentlige betydelige unyttige Udgifter, der hyppigt ikke kunne ventes erstattede. Det er rimeligt nok, at sådanne Misligheder også andetsteds ville fremkomme; dog skal det bemærkes, at det foreliggende Udkast giver Retten et Middel i hænde til en velgrAndet Afgjørelse, som andre Love ikke kjende, idet Formanden vil være op« fordret til, når slige Misligheder befrygtes, at lade Afgjørelsen ske overensstemmende med Reglerne i § 257, og søge Vejledning ved Parternes kontradiktoriske Forhandling. Men for Tilfælde, hvor dette ikke måtte være tilstrækkeligt, og hvor Retten nærer Tvivl, turde det være rigtigt at benytte som Korrektiv den Udvej, som det tyske Udkast forestår, at gjøre Ind-

kaldelsen afhængig af, at den Sigtede bærer, idetmindste foreløbig, Udgiften. Derfor he« hover man dog ikke med det tyske Udkast at give den Sigtede Ret til, når han vil betale, selv at foranstalte Vidner indkaldte; det er nok, at Retten kan knytte sit Samtykke til Indkaldelsen til denne Betingelse, jfr. wu'rtb. L. § 286. Bliver den Sigtede frisunden, og de således indkaldte Vidner findes at have været af Betydning for Sagen, må hans Forskud selvfølgelig gives ham tilbage; men viser det sig, at Vidnerne ikke vare af Betydning, og han altså, hvad enten han domfældes (se § 475) eller frifindes (se § 477), er pligtig at erstatte den derved forårsagede Udgift, er der draget Omsorg for, at denne Erstatningspligt ikke bliver illusorisk. Der kan ikke indvendes

herimod, at den Ubemidlede bliver brøstholden; thi det er i det højeste kun foreløbigt, at han stilles uheldigere, da Retten, når den under Hovedforhandlingen bliver fat i Stand til med fuld Kjendskab at dømme, endog i Embeds medfør skal sørge for, at alle Beviser skaffes tilstede, som findes fornødne, jfr. § 273. Det ligger også i Sagens Natur, at når den Sigtede må antages at Være uformuende, vil Retten prøve hans Andragende så meget omhyggeligere og lade virkelige Tvivl komme ham til Gode.

Medens nægtelse af Hovedforhandlingen sker ved Kjendelse, sker Henvisning ved Beslutning af Formanden eller Retten uden Begrundelse, hvad enten der har fundet Sted eller ikke. Dette bidrager til at fjerne præjudicerende Virkninger for Hovedforhandlingen. Kun en simpel Påtegning på Anklagen om, at den henvises til Hovedforhandling, finder Sted, se § 261*) Hertil knytter sig der da, for så vidt Sagen ikke standser ved Henvisningen på Grund af den Sigtedes Fraværelse, se § 200, den videre Forberedelse af Hovedforhandlingen, nemlig Berømmelsen af denne, ved hvilken der atter i den Sigtedes Interesse er tillagt denne Indflydelse på Varselets Eængde, se § 262, de for-

Med Hensyn til Retsmidlerne mod Rettens Afgjørelse på dette Stadium henvises til §§ 416 o. ff.

nødne Meddelelser, Indkaldelser og Henbringelser af Personer, der ere i Forvaring, se § 263, og den for Ordenens Skyld nødvendige Affattelse af Relsliste, se § 264. Hertil slutter sig endvidere Bestemmelsen i § 265, der selvfølgelig har sin tilsvarende Bestemmelse i Udkastet til Lov om Domsmagtens Ordning m. m.

Reglen i § 266 hjemler en Forkortelse af den i dette Kapitel omhandlede forberedende Behandling af Sagen i særegne Tilfælde. En alt begyndt Hovedforhandling må nemlig kunne udvides til andre Handlinger, dels når den Sigtede indvilger deri, — thi det står efter Udkastet til ham, om Forprøvelse skal finde Sted — dernæst når den nye Forbrydelse er begået under Hovedforhandlingen; thi ordentligvis ville da alle Betingelser for en øjeblikkelig Henvisning være tilstede. Imidlertid kunne andre Omstændigheder være til Hinder, f. Ex. at Beviserne ikke ere tilstede, eller at Retten finder en Forberedelse for den Sigtede nødvendig, hvorpå han ej kan gjøre Afkald; følgelig må i begge Tilfælde Afgjørelsen være afhængig af Rettens Indvilgelse. Finder Paragrafen Anvendelse, indtræder naturlig tillige en Afgivelse fra Reglen i § 247 om nødvendig« heden af et Anklageskrift; Anklagen må mundtlig kunne fremsættes til Retsbogen.